

... alebo o pozornosti voči Kristovi vtelenému a prítomnému tu a teraz, na dosah ruky.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 12,34-37)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Lukáša: *Kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.* ³⁵ *Bedrá majte opásané a lampy zažaté!* ³⁶ *Buďte podobní ľuďom, ktorí očakávajú svojho pána, keď sa má vrátiť zo svadby, aby mu otvorili hneď, ako príde a zaklope.* ³⁷ *Blahoslavení sluovia, ktorých pán pri svojom príchode nájde bdieť. Veru, hovorím vám: Opáše sa, posadí ich k stolu a bude ich obsluhovať.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 435, 312, 325, 379, 382, 434)

Po tom, čo sme minule hovorili o *bdelosti prebudenosti*, keď sme precitli zo sna a oblúzenia z mámení a preludov i falošných prísľubov tohto sveta i jeho pána, Diabla; a po tom, čo sme hovorili o *bdelosti prítomného okamihu*, keď sme myslou plne sústredení na tento okamih TU a TERAZ a v ňom konáme ten práve jeden jediný krok, ktorý máme v moci a ktorým postupujeme vytrvalo zo dňa na deň stále viac a bližšie k sláve Božieho kráľovstva, ako o tom vášnivo píše Pavol: „*Zabúdame na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predom mnou.*“ ¹⁴ *Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi*“ (Flp 3,13-14); teda po tomto zamyslení sa dnes sústreďujeme na otázku: *Čím naplniť* ten jeden prítomný okamih, v ktorom rozhodujeme o celom našom osude, o tom, či sa na konci všetkého spasíme alebo nie?

Samozrejme, láskou. Tak nám to napovedal Ježiš v úryvku evanjelia, ktoré sme si práve prečítali. Opisuje v ňom sluhov, čiže nás, ktorí plní lásky a starostlivosti bdeli čakajú na svojho pána, aby v tej chvíli, keď sa ukáže a zabúcha na bránu, mu nielen ihneď otvorili, ale aj všemožne poslúžili všetkým, čo si len zaželá. Ako hovorí majster Eckhart (časť tohto jeho výroku sme si spomínali už minule): „*Najdôležitejším časom je vždy prítomnosť. ... ale najnevynutejšou činnosťou je vždy láska.*“ Prítomný okamih je tu na to, aby bol naplnený láskou. Láskou k Bohu, ako nariaďuje samé prvé prikázanie: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily*“ (Mk 12,30) – a týmto Bohom je Kristus Ježiš, vtelený Boh. Znie to divné, ale my, ľudia, sme *schopní* opravdivo *nemilovať* Boha. Neuveriteľné, že? Niektoré tak veľký a tak skvelý ako Boh, kto nás tak miluje a kto nám toľko odpúšťa a kto nám toľko daroval, dokonca dar byť Bohom – ako je možné niekoho takého nemilovať, zúfalo, oddane, celým našim malým a drobným bytím? V skutočnosti sa to deje aj v iných oblastiach života: *Vidíme ženy, ktoré sú zúfalo zamilované do mužov, ktorí ich týrajú, ponižujú a trápia. A súčasne ich vidíme, ako pohrdavo prehliadajú mužov dobrých a milujúcich, ktorí by pre nich urobili čokoľvek.* Čo je na tom divné, že sa toto isté deje aj voči Bohu? Že Boha, ktorý je našou slávou a životom, prehliadame – a miesto Neho milujeme svet, v ktorom máme len bolesť a súženie (Jn 16,33)? Dobrá správa je, že to môžeme zmeniť – tým, čo máme stále vo svojej moci a to je *rozum a vôľa*. Ak sme rozumom spoznali veľkosť, nádheru, lásku u neskutočnú vernosť Boha, ktorý sa stal našim Priateľom, hoci sme si to nijako nezaslúžili – potom sa svojou *vôľou* môžeme aj my rozhodnúť, že budeme Bohu tiež priateľmi, že Mu budeme verní a oddaní tak, ako si to zaslúži. To nie je vec *pocitov*. Priateľská láska nie je o tom, že niečo voči druhému cítime, sme do neho zbláznení, je medzi nami nejaká „*chémia*“. Priateľská láska je láska postavená na rozume a vôli – preto je najdokonalejšou formou lásky, oným biblickým *agapé*.

Ak sme sa už rozhodli takto žiť, ako Boží priatelia, potom prvý krok je rozpoznať Krista v nás: Krista, ktorý si nás obliekol, stal sa nami, vzal náš život za svoj, vzal na seba naše slabosti i všetku našu bolesť a utrpenie, dokonca i náš hriech. Je nami, žije všetko to, čo mi žijeme. Ak toto vieme – čo urobíme? Ak Krista nemilujeme, tak Ho *unesieme*. Povieme Mu: *Tak? Nastahoval si sa ku mne? Tak si drž tú svoju trňovú korunu, lebo teraz pôjdeme podľa mňa! Ja si pôjdem kam chcem a kade chcem a za čím moje srdce túži. A Ty? Ak chceš, pomôž mi, poslúž mi! A ak nie – tak neprekážaj! Je mi jedno, či sa Ti môj život, myslenie, konanie, správanie, diela, záľuby, zamestnanie, využívanie času, vzťahy, reči, postoje a vôbec všetko páčia alebo nie! Mne sa to tak páči, ja to tak robím a basta. Ak sa Ti to nepáči, nemal si sem liezť!* Väčšina z nás presne takto žijeme – alebo sme tak aspoň donedávna žili: svojvoľne, podľa seba, bez ohľadu na to, či sa to Bohu páči alebo nie, „*veď nám odpustí*“, tak čo sa starať, že? Ak ale Krista milujeme, potom sa to zmení a potom to urobíme presne opačne. Začneme sa pýtať: Pane, čo Teba poteší? Čo urobí Tvoj pobyt vo mne príjemným? Aký život sa Ti páči? Aké skutky by si si želal? *Za čím by sme mali ísť?* A – a to je to hlavné! – čo mám urobiť, ako sa zachovať, akým byť *práve tu a teraz*, v tomto okamihu, aby si *tu a teraz* bol spokojný a šťastný a aby si mal vo mne zaľúbenie a bol som Ti na radosť a potešenie, ako píše aj Písmo, „*aby ste žili, ako sa patrí vzhľadom na Pána, a páčili sa mu vo všetkom, tým, že budete prinášať ovocie všetkých dobrých skutkov a rásť v poznaní Boha*“ (Kol 1,10)?

Druhý krok je rovnako si uvedomiť a rozpoznať Krista v ľuďoch okolo nás – a teda k nim pristupovať, skutočne a reálne, ako k samému Kristovi, ako k Bohu. Čo to v praxi znamená? Začneme sa im klaňať? Padneme pred nimi na zem? Budeme s nimi hovoriť s podlízavou úctou? Veď s Kristom, Bohom? Isto nie. Čo ale potom? Ako v nich v praxi milovať Boha? Jednoducho. Dať si otázku: Čo Kristus, v tele tohto človeka, práve teraz potrebuje a ja Mu to môžem dať? Oproti mne, napríklad, stojí Kristus, ktorý si obliekol telo *opilca, povaľáča a nezaboha*. Čo môj Pán Kristus v tomto stave

potrebuje? Vieme to všeobecne: Potrebuje spoznať „*sám seba*“ – čiže Boha. Kristus v tele tohto človeka potrebuje byť privedený ku Kristovi, k Evanjeliu, k Cirkvi, k životu, k svätosti a k spásu. To je základný a univerzálny cieľ vzťahujúci sa na všetky prípady a všetkých ľudí. Dobré. A čo *konkrétne* tento človek potrebuje práve teraz, aby na tejto ceste (ktorá aj u neho má milión krokov) postúpil vpred? Potrebuje odo mňa čo? Odvieť? Nakŕmiť? Prichýliť? Prísadnúť si a porozprávať sa? Pivko, kávičku popiť? Spriatelíť sa? Pozvať? Povzbudiť? Čo z toho a ako môžem urobiť *práve tu a teraz* v tomto okamihu? Aby som urobil svoj vlastný krok k svätosti, ten jeden, tu a teraz – a aby som aj Kristovi v tom druhom človekovi pomohol urobiť rovnaký krok? Pretože Kristus, odetý v tomto tele tohto človeka, nepotrebuje moje klaňanie sa, ale niečo úplne iné. Tak, ako to pred stovkami rokov povedal sv. Ján Zlatoústý: „*Keby si ho videl oblečeného v roztrhaných šatách a skrehnutého zimou, a ty by si šaty nechal bokom, ale dal by si mu postaviť zlaté stĺpy a povedal by si mu, že to robíš na jeho slávu – nemyslel by si, že sa mu posmievaš a krajne ho urážaš?*“ A my chceme Krista, vteleného v našich bratoch a sestrách milovať a slúžiť Mu, nie urážať Ho!

DO PRAXE:

Toto je *bdelosť lásky*: V každom okamihu, ktorý prežívame a v ktorom sme plne a sústredene prítomní celou svojou pozornosťou (a vytrvalo to trénujeme):

1) Milovať Krista, nie sentimentálne, pocitmi, ale rozumom a vôľou, rozhodnutím byť Mu priateľmi, vernými a oddanými.

2) Vnímať Krista v sebe. Neunášať Ho ako väzňa, nemať Ho za svojho sluhu a otroka, ale s úctou v každom okamihu hľadať taký život, také zmýšľanie, také konanie, ktoré Mu urobí radosť a urobí jeho pobyt v nás príjemným.

3) Rozpoznávať Krista v ľuďoch okolo nás. V každej chvíli Mu slúžiť v tom konkrétnom človeku, ktorý je pred nami, tým spôsobom, ktorý práve v jeho tele potrebuje.